

jazz ση top

ΣΑΞΟΦΩΝΟ ΜΕ ΘΕΑ

Μουσική του δρόμου ή soundtrack του πολυτελούς lifestyle; Η απάντηση στο πιο κησισέ δίλημμα για την τζαζ δίνεται κάθε Παρασκευή και Σάββατο στην κορυφή του «President». Με θέα τη φωτισμένη πόλη, ο ήχος της τζαζ γίνεται η καλύτερη απόδειξη ότι η Αθήνα είναι πια μιτρόπολη

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΝΙΚΟΣ ΦΩΤΑΚΗΣ, ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΡΕΒΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΒΡΑΔΥ ΣΤΗΝ καρδιά των Αμπελοκήπων. Στην είσοδο του ξενοδοχείου «President» δύο άντρες με κοστούμι καπνίζουν. Προσπαθώ να καταλάβω αν είναι πελάτες του ξενοδοχείου, υπάλληλοι ή έχουν έρθει για τον ίδιο σκοπό με μένα. Στη ρεσεψιόν, ένα καλοβαλμένο ζευγάρι ζητά πληροφορίες για εστιατόρια. Το μάτι μου πέφτει σε ένα ζευγάρι γάμπες που ξεπροβάλλουν κάτω από μια ελαφριά καμπαρντίνα. Τις ακολουθώ μέχρι το ασανσέρ. Μπαίνουμε μέσα, αμήχανα χαμόγελα, πατάω το κουμπί «rool bar», δεύτερα χαμόγελα. Με το που βγαίνω στον 21ο όροφο, παίρνω μια βαθιά ανάσα, όπως οι ορειβάτες σε μεγάλο υψόμετρο. Μόνο που αυτό που εισπνέω δεν είναι οξυγόνο - είναι ο αέρας της μπτρόπολης, όπως πνέει μέσα σ' αυτό το μπαρ που κάθε Παρασκευή και Σάββατο μεταμορφώνεται στο πιο κομψό τζαζ κλαμπ της πόλης: χαμηλός φωτισμός, αναπαυτικοί καναπέδες, σκούρο ξύλο και από την περιμετρική τζαμαρία η Αθήνα τη νύχτα, όμορφη όσο ποτέ.

Ο Διονύσης Παξινός, φυσιογνωμία γνωστή από το αλήστου μνήμης Jazz Upstairs του «Guru» φροντίζει τις τελευταίες λεπτομέρειες και υποδέχεται τους πρώτους πελάτες, που απολαμβάνουν ήδη το ποτό τους, έχοντας βολευτεί στις θέσεις που τους εξασφαλίζουν την καλύτερη θέα στη σκηνή. Εκεί επικρατεί ένας μικρός, αλλά διακριτικός αναβρασμός, καθώς

οι μουσικοί κάνουν τις τελευταίες προετοιμασίες. Ανάμεσά τους δεσπόζει με άνεση ένας ψηλός, ευθυτενής άντρας με ξυρισμένο κεφάλι και ευγενική φυσιογνωμία. Είναι ο Δημήτρης Βασιλάκης, ένας από τους σημαντικότερους μουσικούς της ελληνικής τζαζ σκηνής, ένας αγέρωχος σαξοφωνίστας με μεγάλη εμπειρία και σημαντικές συνεργασίες στο εξωτερικό - δεν είναι τυχαίο το ότι τα άλμπουμ του κυκλοφορούν στην δραστήρια βρετανική Candid. Στο πλευρό του, στα πλήκτρα ένας άλλος σημαντικός Έλληνας μουσικός, ο Γιώργος Κοντραφούρης, δαιμόνιος πανίστας που έζησε στην Αμερική και την Ευρώπη, για να γυρίσει δριμύτερος στην πατρίδα αλλάζοντας το πάνο του για το Hammond, ο γουργουριστός ήχος του οποίου γεμίζει τον χώρο. Τα ντραμς του εκρηκτικού Σεραφείμ Μπέλλου υπερθεματίζουν σε groove, ενώ ο επίτιμος καλεσμένος της βραδιάς, ο τραγουδιστής Ντιν Μπούουμαν με τη βελούδινη r'n'b φωνή, φέρνει λίγο αέρα Νέας Υόρκης τονίζοντας την ατμόσφαιρα μπτρόπολης.

Ναι, είναι κάτι πολύ ιδιαίτερο αυτό που συμβαίνει εδώ, κάθε Παρασκευή και Σάββατο βράδυ. Γιατί η αλήθεια είναι ότι δεν έχουμε και πολλές δυνατότητες να απολαύσουμε πραγματικά καλή τζαζ σε πραγματικά καλές συνθήκες σ' αυτή την πόλη. Και δύσκολα θα βρει κανείς καλύτερες συνθήκες από αυτές - δεν είναι μόνο ο χώρος, η θέα, το αίσθημα απροσποίητης πο-

λυτέλειας, χωρίς εκζήτηση είναι και η ακουστική, η εύκολη οπτική πρόσβαση, ακόμη και η μικρή χωρητικότητα που ευνοεί τη δημιουργία φιλικής ατμόσφαιρας. Είναι κυρίως η μουσική: ολοζώντανη, περιπετειώδης, καυτή, ξεχύνεται στον χώρο, πλανάται πάνω από τους καναπέδες και συναρπάζει τον κόσμο που λικνίζεται εκστατικός. Δεν είναι απλό επίτευγμα αυτό, σε μια χώρα που δεν ενδιαφέρεται για την τζαζ. «Μου το είχαν πει όλοι αυτό», θυμάται ο κ. Δημήτρης Μίχαλος, ιδίων νους του Jazz on Top, όπως λέγεται αυτό το ιδιότυπο πρόγραμμα που παρουσιάζει κάθε εβδομάδα μουσικούς από διάφορες μητροπόλεις της τζαζ. «Μιλούσα με ανθρώπους που ασχολούνται με συναυλίες και προσπαθούσαν να με αποθαρρύνουν. Ελεγαν όλοι ότι δεν πρόκειται να προχωρήσει αυτό στην Ελλάδα. Τι ήταν να μου το πουν; Πείσμως». Αυτό που είχε στο μυαλό του ήταν μια αναβίωση του κλασικού lounge ξενοδοχείου, αυτού που υπήρξε βίτοπος για τα jazz combos και τους μεγάλους τραγουδιστές στο Λας Βέγκας του '60. Όχι πως η Αθήνα είναι Λας Βέγκας, φυσικά. Και όχι πως υπάρχει τίποτε νοσταλγικό σε αυτό το απολύτως σύγχρονο, σημερινής αισθητικής

lounge. «Θα μπορούσα να βάλω κι εγώ μπουζούκια εδώ και να βγάλω πολλά χρήματα», παραδέχεται. «Αλλά ήθελα να φτιάξω κάτι που να ταιριάζει με την αισθητική μου και που να προτείνει μια άλλου είδους διασκέδαση, που λείπει αυτή τη στιγμή. Θέλαμε να ανοιχτεί ένας χώρος upper class, να έρθουν νεοί άνθρωποι που δεν θα πήγαιναν στο "President" για να διασκεδάσουν το Σαββατόβραδο. Να μη θυμίζει τα κλασικά, καπνισμένα κλαμπ - ούτε να έχει σχέση με αυτό που λέμε "τζαζ ξενοδοχείου"».

Το τελευταίο τονίζει και ο Δημήτρης Βασιλάκης, σταθερός άξονας ανάμεσα στα εναλλασσόμενα σχήματα που κάθε εβδομάδα εμφανίζονται στο Jazz on Top. «Συνήθως, στα αντίστοιχα μπαρ των ξενοδοχείων η μουσική δεν είναι στο πρώτο πλάνο. Κι αυτή είναι η διαφορά με ό,τι γίνεται εδώ. Υπάρχει φοβερό feel και ο ήχος είναι πάρα πολύ καλός. Γι' αυτό θέλησα να εμπλακώ, από τη στιγμή που έγινε κατανοητό ότι αυτό που θα κάνουμε θα είναι μια μουσική σκηνή, που θα παίζεται hot jazz, θα τα "χώσουμε" κανονικά. Το σκεπτικό είναι να κάνουμε κάτι διαφορετικό κάθε εβδομάδα και να έχουμε και καλεσμένους από το εξωτερικό.

Η μουσική, ολοζώντανη,
περιπετειώδης, καυτή,
ξεχύνεται στον χώρο και
πλανάται πάνω από
τον κόσμο που λικνίζεται
εκστατικός

Το πιο σημαντικό είναι ότι τίποτα δεν είναι στημένο, παίζουμε και ο κόσμος χορεύει δίπλα μας». Μέχρι στιγμής στη σκηνή του Jazz on Top, έχουν εμφανιστεί μεταξύ άλλων προσωπικότητες όπως η τραγουδίστρια Juliet Kelly, οι σαξοφωνίστες Andy Sheppard και Alex Foster, ο τρομπετίστας Rex Richardson, ενώ τις επόμενες εβδομάδες θα έρθουν ο σαξοφωνίστας Craig Bailey από τη Νέα Υόρκη (5-6/3), ο βιρτουόζος της latin jazz Yoel Soto (12-13/3), η Βραζιλιάνη τραγουδίστρια Heidi Vogel, γνωστή από τη συνεργασία της με τους Cinematic Orchestra (19-20/3). Ολοι αυτοί συνεργάζονται με τους Έλληνες μουσικούς, φτιάχνοντας μικτά σχήματα, που καλούνται να επικοινωνήσουν και να δημιουργήσουν μαζί, περνώντας από όλα τα παρακλάδια της τζαζ. «Αυτό είναι το live, είναι η πραγματική αλήθεια της τζαζ, είναι αυτό που δεν το βρίσκεις σε άλλες μουσικές», τονίζει ο Δημήτρης Βασιλάκης. «Η τζαζ είναι διαφορετική κάθε φορά. Περνάμε από διάφορα mood κάθε φορά, πιο

«Το live είναι η
πραγματική αλήθεια
της τζαζ, αυτό που δεν
το βρίσκεις σε άλλες
μουσικές», λέει
ο σαξοφωνίστας
Δημήτρης Βασιλάκης

funky, πιο latin, ένα γρήγορο, μια μπαλάντα, όλα θα βρουν τον χώρο τους. Είναι σημαντικό το ότι με αυτόν τον τρόπο ξεφεύγει λίγο η αθηναϊκή σκηνή από τα κολλήματά της, γιατί το να είσαι στο καβούκι σου να παίζεις στο δωμάτιό σου δεν είναι τζαζ!». Το σημαντικό είναι ότι ο κόσμος το δέχεται με ευχαρίστηση και συμμετέχει. Κι αυτό είναι η απόδειξη ότι το στοιχείο έχει κερδηθεί. «Προχωράς όταν καταφέρνεις να συνομιλήσεις ακόμη και μ' αυτόν που δεν ξέρει γιατί ήρθε», συμφωνεί ο σαξοφωνίστας.

Το ίδιο κλίμα, με άλλες συνθήκες επικρατεί το καλοκαίρι, που ο χώρος ανοίγει και η «δράση» επεκτείνεται στο pool bar. Ο χώρος τετραπλασιάζεται, η θέα στη φωτισμένη πόλη είναι καλύτερη και η ατμόσφαιρα ακόμα πιο χαλαρή. Δεν είναι σπάνιο να ακούς την μπάντα να κάνει ένα αφιέρωμα στην bossanova και ο κόσμος να δροσίζεται στην ποίνα, λίγα μέτρα πιο κάτω από το σαξόφωνο. Αν αυτό δεν είναι ο ορισμός της προσιτής πολυτέλειας, δεν ξέρω τι μπορεί να είναι. ■

